

Forgudet

Roman

Af Marianne Toxboe

Læseprøve

Marianne Toxboe

Forgudet

Copyright © Marianne Toxboe

Omslag: Michael Toxboe

Bogen er sat med Palatino

1. udgave 2019, 1. oplag

Toptryk 2019

ISBN 978-87-999418-9-6

Af samme forfatter:

Skyggespil

Efterladt

Fodspor

FORLAGET
Skotterup

www.mariannetoxboe.dk

Klampenborg den 21. juni, 1969

Kapitel 1

Gensynet

Torben gav Annas hånd et klem, før han med begge hænder forsøgte at åbne den gamle smedejernsport. Det var ti år siden, han sidst havde rørt ved den låge. Dengang var den mørkegrøn, nu var den skinnende sort. Ellers lignede den sig selv med sine lidt vulgære, svulmende buer og onamenter. Mod forventning gav lågen hurtigt efter, da Torben skubbede ekstra hårdt til med sin højre skulder.

De kunne tydeligt høre gæsterne konversere på terrassen. De summende stemmer blev med jævne mellemrum overdøvet af en eksalteret og temmelig højroset kvindelatter.

Drømmen fra i nat sad stadigvæk i ham. Han troede, han for længst var blevet af med den drøm. Men i nat var den kommet tilbage for fuld styrke. Skrigene og det indtørrede blod på indersiden af drengens lår var det værste. Men det var især afmagten i de store angstfyldte øjne, der blev ved med at forfølge ham.

– Torben, hvad sker der?

– Ingenting.

Anna så undersøgende på Torben.

– Træk vejret, vi kan gå igen, når vi har ønsket din søster tillykke. Der er intet, der tvinger os til at blive.

Torben nikkede.

– Du har ret. Lad os få det overstået.

Den første Torben fik øje på, var den person han allermost havde frygtet at møde igen. Han hørte faderens latter, så ham gå scenevant rundt blandt sine gæster med et overskud, der var de færreste forundt. Hans far var blevet ti år ældre og lidt tykkere siden dengang, men hans vitalitet var den samme. Gensynet med hans dominante udstråling fik det til at vende sig i Torbens mave.

Deres øjne mødtes kort i en kølig styrkeprøve. Torben kunne mærke de øvrige gæsters nysgerrige, men diskrete blikke.

Claus, som hans far hed, satte champagneglasset fra sig og gik hen imod dem. I en rutineret og imødekommende gestus, rakte han hånden frem, akkurat som han havde for vane, når han mødte sine forretningsforbindelser. De smilede begge tvunget og gav hinanden hånden.

– Velkommen hjem min dreng. Hans far gav ham et gemytlig dunk i ryggen.

– Kirsten, kom og hils på din søn. Og er det ikke Anna, du hedder? Claus tildelte Anna et afmålt nik.

– Jeg sørger for lidt champagne, sagde han, uden at vente på svar, og smilede karismatisk.

Torben fulgte sin far med øjnene. Hans kunne være ualmindeligt charmerende, når han besluttede sig for at være det. Han havde altid mestret at få sine gæster til at føle sig godt tilpas. Så meget mere sårende var det, at han overså Anna. Han mødte Annas indforståede blik, trak på skulderen og løftede øjenbrynene. Så nikkede han i retning af en smuk, høj og velklædt kvinde, der stilede lige hen imod dem.

– Torben! Og det må være Anna? Velkommen begge to. Kirsten smilede og gav dem begge et overfladisk kindkys.

Torben stivnede ved hendes berøring og trak sig lidt tilbage.

– Goddag mor. Ja, det er min kæreste, Anna. Og tak for invitationen. Hvor har du gjort af fødselaren?

– Det er da forfærdelig lang tid siden, Torben. Er det ti år siden snart? Jeg har savnet dig.

Torben så undersøgende på sin mor. Hendes øjne var lidt blanke, men han havde svært ved at bedømme, om det skyldtes, at hun var følelsesmæssigt berørt, eller om champagnen var gået hende i blodet.

Hun er stadigvæk ikke i stand til at holde en længe-revarende øjenkontakt, tænkte han, og mærkede sin mors vurderende blik, da hun noterede sig hans halv-lange hår, den åbentstående hvide skjorte og cowboy-bukserne med svaj. Torben så sig søgende omkring.

– Ja, tiden går. Hvor har du gjort af fødselaren, gentog han.

– Åhh, du ved, jeg tror, Iben blev lidt træt af det voksne selskab. Sidst jeg så hende, sad hun i herreværelset.

Torbens far kom hen imod dem med to glas champagne.

– Her er lidt til ganen. Ja, I må undskyldte mig, men jeg er lige nødt til at tage mig af de nye gæster.

Torben smilede anstrengt og tog imod de to glas.

– Vi prøver lige at finde Iben, mor.

– Du kan næppe kende hende igen. Hun er blevet en ung og meget selvstændig pige, der går sine egne veje. Kirsten løftede glasset.

– Vi ses senere, vi spiser klokken et.

– Er vi forkert klædt på, Torben? Anna kunne mærke Kirstens kritiske øjne i ryggen og fortrød, at hun havde taget et miniskørt på.

– Nej. Du ser dejlig ud. Det er bare snobberi, det skal du ikke tage dig af. Men sig ikke, at jeg ikke har advaret dig, sagde Torben dæmpet.

Anna nikkede.

Da Torben igen lod blikket glide hen over de mange gæster, fik han øje på sin storebror, Niels. Deres øjne mødtes, og Torben noterede sig brorens misbilligende blik. Niels var advokat og var indtrådt i familiefirmaet allerede for fem år siden. Lena, hans storesøster, havde han endnu ikke fået øje på. Om hende vidste han kun, at hun havde giftet sig med en læge og boede et sted i Jylland.

Lena og Niels var henholdsvis tolv og fjorten år gamle, da han selv kom til verden. Aldersforskellen var så stor, at han følte, han var vokset op som enebarn, lige indtil Iben blev født som efternøler nummer to. Ingen af dem havde oplevet den barndom, der var blevet ham selv og Iben til del.

Torben trak vejret dybt. Lige nu havde han bare lyst til at få det her besøg overstået.

Anna fornemmede Torbens uro.

– Lad os finde din søster.

– Ok, mor sagde hun sad i herreværelset.

– Iben?

Iben sad henslængt i en lille sofa med begge ben på bordet. Hun lod det modeblad, hun bladrede i, falde og så længe på Torben, før hun tilsyneladende genkendte sin storebror.

– Torben, formoder jeg? Et sarkastisk smil fløj hen over hendes ansigt.

Torben smilede og gik hen for at omfavne hende.

– Tillykke med fødselsdagen, søster! Og tak for invitationen. Han fornemmede duften af en velkendt, dyr fransk parfume på hendes hals, men kunne ikke huske navnet på den. Da han trak hende ind til sig, mærkede han med det samme, at hun stivnede. Et kort sekund registrerede han, hvor tynd og spinkel hun var.

– Selv tak. Ja, jeg var jo ikke helt sikker på, om I ville komme.

– Nej. Jeg overvejede også at blive væk, må jeg indrømme. Allermest for at undgå at blive konfronteret med far. Det her er Anna. Det var hende, der overbeviste mig om, at det var din og ikke fars fødselsdag, vi var inviteret til.

Iben skar ansigt og himlede med øjnene.

– Ja, far er indimellem for viderekomne. Hej Anna!

Anna trådte et skridt frem.

– Hej, og tak for invitationen. Jeg er glad for endelig at få lov til at møde dig og familien.

– Godt, I kunne komme, men forvent dig ikke for meget, vores familie er ikke til de dybe bekendtskaber, ja jeg advarer bare.

– Det er du ikke den første, der siger, sagde Anna og betragtede Iben og den hvide kjole, hun havde på. Kjolen, kombineret med hendes lyse hår og sarte blege hud, gav hende en udstråling af noget barnligt, rent og utilnærmeligt. I det samme dukkede et lidt besynderligt billede op i hendes bevidsthed. Iben mindede hende om en lille, smuk, men afkræftet spurveunge, der var faldet ud af sin rede. Nogen havde samlet ungen op, soigneret den og anbragt den på en silkepude.

Da Anna for anden gang fangede Ibens blik, fik hun øje på noget andet, noget der umiddelbart var gemt under det sarte ydre. En styrke, eller en kraft af en slags. En afkræftet fugleunge måske, men én der aldrig ville lade sig æde uden kamp.

– Hvordan er det så at bo alene sammen med de gamle, spurgte Torben.

Iben trak på skuldrene.

– Der er ligesom ikke andre valgmuligheder lige nu, vel? Du er ikke den eneste, der lever dit eget liv. Jeg har søgt ind på et kollegie efter sommerferien.

– Var det dig eller mor, der inviterede os.

– Er det ikke lige meget?

Torben lade an til et nyt spørgsmål, men i det samme lød der en klokke.

– Vi skal til bords.

Iben rejste sig og fulgte sine gæster ind i spisestuen.

Torben og Anna var placeret lige overfor Iben, der sad mellem sine forældre.

Claus rejste sig og slog let på glasset foran sig.

– Velkommen alle sammen. Vi har glædet os meget til se jer og er glade for, I vil være med til at fejre Ibens store dag. Jeg håber, I alle har fået lidt i glassene og vil nyde den dejlige menu, vi har sat sammen til jer. Men lad os starte med at hilse på hinanden. Jeg håber, vi får en rigtig dejlig dag sammen. Claus hævede glasset og nikkede til sine gæster.

– Ja skål og tillykke, var der en af gæsterne, der råbte, mens de fleste, mere dæmpet, løftede glasset og nikkede.

Gæsten ved siden af Anna havde enten meldt afbud, eller også var han bare ikke dukket op. Ingen havde endnu fjernet kuverten. Den lyseblå damaskserviet, der var foldet som en fugl med en imponerende halevifte, stod stadig ubrugt hen.

Claus gjorde tegn til, at forretten kunne serveres. Salaten af rejer, hummer og orientalske frugter, var frisk og velsmagende. Stemningen var behagelig. De mange stemmer blev afbrudt af små latterudbrud.

De levende lys i sølvkandelaberne blafrede i det vindpust, der opstod, da serveringspersonalet nærmest lydløst trådte ind i stuen for at fjerne tallerknerne efter forretten.

Torben forsøgte uden held at fange Ibens øjne. Synet af søsteren ved siden af deres far gav ham kvalme. Hendes blege hud var ren og næsten uden makeup. Kun læberne var trukket op med en rød læbestift. Hendes lyse hår var samlet i en hestehale i nakken. Hun ligner jo en lille konfirmand, tænkte Torben. Måske var det bare kjolen? Hendes studenterkjole? Han tænkte tilbage på den sommer, hvor han selv blev student. Ganske vist på et studenterkursus, hvor gennemsnitsalderen var lidt højere, men hans kvindelige medstuderende havde lignet rigtige kvinder, ikke forvoksede børn uden kurver. Alt ved Iben virkede så uberørt. På overfladen.

Iben så afventende ned i sin tallerken. Kun hendes hænder afslørede hendes indre uro. Bevægelserne var næsten umærkelige og stereotype. Kniven og gaflen blev igen og igen rettet ind, så de lå i nøjagtig samme afstand til middagstallerknen. Var han den eneste, der bemærkede hendes anspændthed og hendes tomme blik?

Et kort øjeblik mødtes deres øjne. Hendes mundvige trak opad i et lille automatisk smil for kort efter at dø ud og efterlade øjnene døde og tomme. Ansigtstudtrykket gav Torben et voldsomt stød i maven. Hans knoer blev helt hvide af at knuge om det glas, han holdt i hænderne.

Hans tanker blev afbrudt af en varm hånd, der lagde sig blidt på hans lår.

– Pas på, du ikke knækker glasset, hviskede Anna og smilede opmuntrende til ham.

Torben trak på skuldrene og satte glasset fra sig.

Iben skævede nervøst til sin far, men løftede først ansigtet, da hun så hans lidt tunge og firkantede skikkelse tårne sig op over hende.

Claus satte brillerne på næsen, kastede et blik på sine noter og slog derefter på glasset. Efter et kort øjeblik blev der ro.

– Kæreste Iben.

At det skulle være mig forundt at se min dejlige lille pige vokse op og udvikle sig til en smuk ung kvinde, er jeg dybt taknemmelig for. Du har i dag nået den magiske alder af 18 år, og selv om du skal vente endnu et par år, før du helt alene kan bestemme og tage ansvar for dit liv, markerer det alligevel en overgang til de voksnes verden.

– Det er ikke kun din fødselsdag, vi fejrer, men også at du, for kun en uge siden, har afsluttet din

studentereksamen med klassens højeste gennemsnit. Så skal vi ikke begynde med at skåle og sige tillykke til Iben?

Torben rejste sig nølende sammen med resten af gæsterne for at ønske Iben tillykke. Claus nikkede og rømmede sig.

– Da du kom til verden, som en lille efternøler for 18 år siden, havde ingen af os regnet med, at du gennem årene, i den grad skulle komme til at berige vores tilværelse. Som far ... Claus' stemme knækkede over ... Han lod hånden glide blidt hen over Ibens hår og fortsatte. – Ja undskyld mig ... Claus tog et lommeværk frem og pudsede sine briller. – Som den lille efternøler du var, blev du, må jeg vist bekende, lidt for forkælet ...

Ordenes falskhed skurrede i Torbens øre, men gæsterne nikkede som forventet tilgivende. Claus samlede sig og så igen ud over forsamlingen med et fattet blik.

– Når alt kommer til alt, så angrer jeg det ikke. Og når jeg i dag vil ønske dig tillykke med din fødselsdag, får du da også dit ønske opfyldt. Vi har haft en lille aftale, du og jeg:

– Hvis du ville udsætte alle de voksnes laster, undgå alkohol og røg, så ville jeg betale dit kørekort ... Claus indlagde en kort kunstpause ...

- Iben bestod sin prøve med glans i fredags.
Tillykke Iben. Skal vi ikke skåle på det!

Gæsterne klappede. Iben smilede et lille forlegent smil. Claus afventede og fortsatte:

- Ja Iben, men som du nok tænker lige nu, så er den gave måske lidt for ordinært. Der jo så mange andre, der også får et kørekort i 18 års fødselsdagsgave. Har jeg ret? Så selvfølgelig skal du have din overraskelse. Claus hev en kuvert frem fra inderlommen på sin jakke og rakte den til Iben, der tøvende tog imod den. – Luk den nu op, min skat, du har fortjent den.

Iben åbnede forsigtigt kuverten og fiskede et par bilnøgler frem. Så hævede hun begge arme og viftede nærmest triumferende med nøglerne, så alle gæsterne fik del i hendes fars generøsitet.

- Det er da alt for meget, begyndte hun.
- Sludder, det manglede da bare. Rejs dig nu op og kig ud ad vinduet.

Iben gav sig lydigt til at lokalisere overraskelsen. Hun åbnede vinduet og bøjede overkroppen helt ind over vindueskarmen. Hendes korte hvide kjole stumpe lige over hendes bagdel, mens hun scenevant bøjede det ene ben lidt koket, så et par små flade røde sko kom til syne.

Claus så beundrende på Ibens lange, tynde ben, mens hans hånd hvilede let og beskyttende på den nederste del af hendes ryg.

Torben lod blikket glide over på sin far. Hvad fanden havde han gang i? Objektivt set var der intet, han kunne sætte fingeren på, men han vidste det bare. Det her var sygt. Han så ned i tallerkenen for at skjule sit mishag og få styr på den strøm af fortrængte følelser, der vældede op i ham. Afmagten, leden og hadet var tilbage i fuld styrke.

– Aiiii!

Iben faldt sin far om halsen.

– Tusind tak, far.

– Og tak mor, skyndte Iben sig at tilføje.

Claus klappede hende lidt forlegent på ryggen.

– Måske skulle du fortælle lidt om, hvad du har set.

– En rød boble. Lige hvad jeg har ønsket mig, sagde

Iben smilende og viftede med nøglerne.

Gæsterne klappede igen.

– Måske skal vi bede gæsterne rejse sig, så de selv kan nyde synet af din fødselsdagsgave.

Alle rejste sig og flokkedes omkring vinduerne. Midtvejs på den lange allé, der førte op til huset, stod en rød folkevogn og strålede i solen. Rundt om bilen var der bundet en kæmpe rød sløjfe, der ikke lod nogen i tvivl om, at der var tale om en helt unik gave. Flere af gæsterne roste den smukke gave og undlod ikke at fortælle Iben, hvor heldig hun var med sådan en generøs far.

Iben smilede og satte sig ned på sin plads.

Claus rømmede sig og ventede, til der igen blev ro.

– Kære, Iben så gik det, som det plejer. Vi ved godt, at vi stadigvæk forkæler dig for meget. Men du er den sidste, vi har. Og som vi plejer at sige i vores kredse: – Dør, det er noget vi gør, men penge, det er da heldigvis noget vi har. Tillykke Iben!

Torben stirrede på sin far. Claus mødte hans øjne og sendte ham et koldt og advarende blik. Torben veg udenom og vendte blikket mod sin mor for at afkode hendes reaktion.

– Du ser så alvorlig ud, Torben. Kirsten smilede og hævede sit glas. – Skål og lad os gøre dette til en festdag ikke, skat?

Torben nikkede og satte glasset til munden.

”Dør er noget vi gør, men penge det er da heldigvis noget, vi har...”

Torben smagte på ordene og havde svært ved udholde den arrogance, der lå i faderens slutbemærkning. Hvad han ikke vidste var, at den simple livsfilosofi hans far havde givet udtryk for, snart skulle vise sig at holde stik.

– Så er kaffen serveret, råbte Kirsten.

Selskabet, der havde været ude og beundre Ibens lille folkevogn, bevægede sig langsomt tilbage over græsplænen. Torben så Anna komme gående imod sig. Hun var hvid i ansigtet.

– Er der noget galt?

– Jeg har lidt kvalme, men det går nok over. Hvor er Iben?

– Hun er ude og prøvekøre sin bil sammen med far.

– Kaffen er serveret derinde. Skal vi gå ind? Torben rakte sin hånd frem mod Anna.

– Hold ind til kantstenen derovre Iben! Jeg vil gerne se, hvor dygtig du er blevet til at parkere.

Iben gjorde, som hun fik besked på. Hun gjorde sig umage og så stolt på sin far, da hun fuldendte en perfekt parallelparkering.

– Sluk motoren.

Iben så usikkert på ham.

– Hvorfor det, vi skal jo tilbage til gæsterne.

– Det haster ikke, de har det fint. Ryk sædet lidt tilbage skat.

– Det er min fødselsdag far.

– Gør nu, som jeg siger.

Claus tog sit kamera frem fra den taske, han havde medbragt.

– Dygtig pige. Claus markerede med sin pegefing, at der var noget, han ønskede at få.

Iben så spørgende på ham.

–Trusserne, Iben.

Iben skulle til at protestere, men opgav, da hun så ind i sin fars bydende øjne. Hun trak langsomt sine trusser af og rakte dem til sin far, der puttede dem i sin jakkelomme.

– Løft det ene ben, kommanderede han, mens han zoomede ind.

Iben vendte ansigtet bort og lukkede øjnene, for at undgå at se på sin fars røde og ophidsede ansigt. Det gik nemmere og hurtigere, hvis hun fulgte hans instrukser og forsøgte at tænke på noget andet.

– *Knips, knips, knips.*

– Guddommeligt, sukkede han.

Jeg hader dig, jeg hader dig, jeg hader dig. Stemmen i hendes indre voksede i styrke, så voldsomt, at hun en overgang blev i tvivl om, hvorvidt hun havde sagt det højt. I stedet hørte hun sig selv sige noget andet.

– Vi skal hjem til gæsterne, far.

– Lige et par billeder udenfor, måske på kølerhjelmene?

– Vi skal hjem til gæsterne, gentog Iben lidt mere skingert.

– Du er den fødte model, Iben. Der er gode lomme-penge i modelbranchen, ved du. Og jeg kender en fantastisk modedefotograf!

– Det er ikke lige det, jeg har tænkt mig, far. Jeg begynder på universitetet til sommer.

– Klart, men det ene udelukker jo ikke det andet, vel?

Alle kan have brug for lidt lommepenge. Iben svarede ikke, men rettede sig op i sædet og slog armene omkring sig selv.

Hendes far trak på skuldrene og rakte hende trusserne.

– Nå, den fotografering løber jo ingen steder. Så lad os køre hjem til gæsterne, Iben.

Da Iben og hendes far kom tilbage efter prøveturen, lykkedes det Torben og Anna at blive alene med Iben, der igen havde indtaget herreværelset. Men det var, som om der var kommet en ny tavshed imellem dem.

– Har du det godt, Iben? Var det eneste, Torben kunne finde på at sige til sin søster.

– Ja, sagde Iben i en ny kold og afvisende tone. Du ser jo, jeg lige har fået en ny bil.

– Jeg tænker nu mere på forholdet mellem dig og far. Jeg er ikke sikker på, han er så god ved dig, som han gav udtryk for derinde.

– Du skal ikke lave scener, Torben. Iben lød som et ekko af sin mor. Du stak af for ti år siden, ikke! Hvis du mener at have styr på, hvad der sker i mit liv, er det så ikke lidt sent, du kommer anstigende? Jeg klarer mig på min måde. Det varer ikke længe, før jeg flytter hjemmefra. Men ellers tak for omsorgen. Iben sendte sin bror et køligt blik.

Torben følte sig ramt. Han var jo ikke et hak bedre end sin mor. Han havde været en kujon, da han stak af hjemmefra og havde ikke tænkt på andre end sig selv.

– Hvorfor inviterede du os, Iben?

– Jeg troede, at du måske havde lyst til at se din søster.

– Jeg er kun kommet for din skyld.

– Du var væk en dag, da jeg kom hjem fra skole. Jeg stod hver dag ved havelågen i flere måneder og kiggede efter dig, men du kom ikke. Hvordan tror du, det føltes?

– Undskyld Iben. Men den gang tænkte jeg kun på mig selv. Jeg var nødt til at rejse. Og du var så lille. Du ville ikke kunne forstå det.

– Du efterlod mig alene. Du stak halen mellem benene. Har du på noget tidspunkt skænket mig en tanke i alle de år? Nej vel, for du vil ikke se virkeligheden i øjnene, vel Torben? Ibens kinder blussede af vrede.

Torben forstod først nu, at hans svigt var langt større, end han havde bildt sig selv ind. Hans egne behov for at lægge barndommen bag sig havde gjort ham blind.

– Hvad med mor?

Iben rystede på hovedet.

– Hvorfor bad du ikke mor hjælpe dig, da du selv havde problemer? Vil du, eller skal jeg svare hr. psykolog?

Torben tav.

Mor elsker os, ved du. Men hun hader uorden. Det er derfor, hun opholder sig så meget i sommerhuset.

– I sommerhuset? Hvad laver hun der?

Iben rystede på hovedet. – Hold kæft, hvor er du naiv, Torben. Jeg klarer mig selv. Jeg skal bare finde et sted, hvor jeg har råd til at bo. Men modsat dig, har jeg ikke tænkt mig, at nøjes med at bo i et skur i en kolonihave.

Torben bed ydmygelsen i sig. – Iben, hvis du nogen sinde skulle få brug for hjælp så ... Torben stak hende et lille stykke papir. – Det er ikke luksus, men uanset hvad du tænker, så elsker vi vores kolonihave. Vi er der det meste af sommeren. Der er to adresser. Både Anna og jeg har et lille skur, som du kalder det. Du kunne jo nøjes med et lille besøg. Men du er også velkommen til at overnatte i Annas hus, ikke Anna?

Anna nikkede.

– Tak for tilbuddet, Torben. Jeg har dit telefonnummer og din adresse på Vesterbro. Jeg regner med, at jeg skal lidt ud og rejse her i sommer, så jeg tror ikke, det bliver aktuelt. Iben lagde alligevel Torbens seddel i lommen og vendte sig brat.

– Jeg skal vist ind og lukke gaver op.

Anna og Torben udvekslede blikke.

– Jeg vil gerne hjem, Torben.

Torben så bekymret på Anna. – Bliv her. Jeg går ind og siger farvel, og fortæller mor, at du er lidt sløj.

Anna nikkede lettet.

Claus havde taget plads i sin store behagelige lænestol. Gæsterne var gået, og huset var stille, bortset fra lyden af en hårdtarbejdende støvsuger. En sur lugt af røg og nikotin hang stadigvæk i luften, selv om alle askebægere for længst var tømt, og vinduerne stod på vid gab.

– Far, har du papirerne på folkevognen?

Claus løftede ansigtet op over aviskanten.

– Hvilke papirer, min pige?

– Bilens registreringspapirer.

– Dem behøver du ikke. Vognen står i mit navn, min skat. Det er kun en formalitet, jeg var nødt til at køre den ind over firmaet.

– Men så er bilen jo din og ikke min!

– Sludder og vrøvl, søde Iben, du har jo brugsretten. Og så betaler jeg benzinen og forsikringerne, for ikke at tale om de udgifter, der kommer, hver gang den skal repareres. Det tror jeg, der er mange, der ville være taknemmelig for. For du forestiller dig vel ikke, at det er en bil, jeg har lyst til at gøre krav på og køre rundt i?

Iben opgav og rystede på hovedet.

– Nej, selvfølgelig ikke.

– Godt, synes du så ikke, du skylder din farmand et lille kys?

Iben smilede mekanisk og gav sin far et flygtigt kys på kinden.

– Jeg er træt far. Jeg går op og hviler mig, jeg skal ikke have aftensmad, men tak for en dejlig dag.

– Velbekomme, min pige.

Hvor dum kan man være, tænkte Iben og bankede hid-sigt næverne ned i lagenet. Hendes far kunne aldrig drømme om at forære nogen noget, hvis det bidrog til, at han på nogen måde mistede kontrollen. Sådan var det med alt. Alle, der var i kontakt med ham, eller arbejdede for ham, blev afhængige af hans almisser. Iben sukkede. Det værste var, at han nu havde sat en stor sum ind på 'kontoen'. Hvad hun skyldte ham, lå hen i det uvisse. Men en ting var hun sikker på. Han ville ikke glemme at indløse sit tilgodehavende.

Og Torben. Hun havde forventet sig noget andet af Torben. Hvad lignede det at komme og være bekymret efter så mange år? Han skal ikke køre sin dårlige samvittighed af på mig og så foreslå mig at tilbringe sommeren i deres patetiske kolonihavehus. Hvad Anna og Torben fik ud af at mænge sig med mennesker, der ikke havde større ambitioner end en forhave med persille og gulerødder, havde hun svært ved at forstå.

Den gang hun var otte år, havde hun elsket og set op til sin storebror. Måske var det det billede, hun huskede, da hun trodsede sin fars protester og fik trumfet invitationen af Anna og Torben igennem. Måske havde hun håbet på, at de kunne blive hendes nye familie, når det blev hendes tur til at stikke af hjemmefra. Men nu indså hun, at det havde været en naiv og romantisk forestilling.

De var så milevidt fra hinanden, Torben og hun. Han var uden tvivl socialist, når han mængede sig med de svage. Han studerede stadigvæk og havde ikke skabt

sig en karriere, der kunne bringe ham videre, til trods for at han snart nærmede sig de 30. Hun havde, i modsætning til Torben, lovet sig selv, at hun ville vælge en uddannelse, der gav både magt, indtjening og prestige. Og at hun aldrig, ligesom sin mor, ville være afhængig af nogen mand.

I næste uge ville hendes mor, som sædvanlig, tage i sommerhus, og hun selv ville igen være alene med sin far. Han anede ikke, at hun og Anette fra klassen havde planlagt en sommertur ned gennem Europa. Oprindeligt fire uger på interrail, men med egen bil var det ingen sag at blive væk hele sommeren. Specielt ikke med alle de pengegaver, hun havde fået i dag.

Det var bedst at pakke allerede nu. Så kunne de stikke af med kort varsel, når studenterfesten var overstået, og før hendes far så meget som tænkte på at indkassere sit tilgodehavende.